

Békemozgalmi küldöttségünk Szófiában

Magyar békemozgalmi küldöttség utazott csütörtökön Szófiába, ahol részt vett a Béke-világutazás több napos ülésén. Pethő Tibor, a BVT tagja, az Országos Béketa-
nács elnökhelyettese, a Magyar Nemzet főszerkesztője vezeti a delegációt, amelynek tagjai: Csaba Ferenc, az MSZMP Központi Bizottságának alosztályvezetője, dr. Főrizs Mihályné jogtanácsos az OBT alelnöke, a budapesti KISZ-bizottság tagja dr. Káldy Zoltán evangélikus püspök, a BVT tagja, dr. Kende István, az OBT elnökségének tagja, Papp Anna, a Magyar Úttörő Szövetség titkára, Sebestyén Nándorné, a BVT tagja, az OBT főtájtára és dr. Vályi Gábor, az OBT elnökségének tagja, az országgyűlési könyvtár igazgatója.

A bolgár fővárosba összehívott BVT-tanácskozáson — előzetes tájékoztatás szerint — napirendre tűzik az elmúlt év őrsén Moszkvában tartott béke-világutazó ajánlásainak végrehajtását. Megvitatják az akkori határozatokból adódó feladatok megvalósításának módjait. Megjelölik az idén 25 éves békemozgalom, és az újabbban hozzácsatlakozott béke-erők közös feladatait a következő időszakra. Várhatóan újjáalakítják a Béke-világ-tanácsot.

Mérlegen a társadalmi szorgalom

III. kerület: Iskolából járdaépítésre

Segítség az öregeknek

A gyerekeké lesz a Kolozsvári tér

Mintegy hét kilométernyi járdát építettek tavaly a kerületben — a Sziget és a Varsa utcában, Mihályteleken, a Felszabadulás, a Mikos utcában, és a Szerűskerti soron, Gyálaréten, az Árpád, a Rákóczi, a Toldi utcában — az utcák lakói. A Bajai út melletti bekötő úton viszont a 600. sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet első osztályos tanulói voltak a „mesterek”. Dombi László tanuló erről így beszél:

„Tanévkezdéskor kezdtük a munkát körülbelül harmincan, tehát az általános iskolából azonnal járdaépítésbe cséppentünk. Sajnos, előfordult, hogy olykor az autók rámentek a félkész járdára, ezért reggelente sokszor szinte mindent újra kellett kezdeni. Aztán mégis elkészült. Büszkéek vagyunk az első munkánkra, és örülünk, hogy ezután nem kell sárban topogni, ha a tanműhelybe megyünk. Valószínűleg másként éreznék azok az autósok, akik a már kész járdát ott helyen is eltörték, bizonyára a „hecc kedvéért”.

Hattástelepen és Dorozsmán az emberek a házuk előtt ültették fákat, a gépipari szakközépiskola diákjai pedig a Petőfi Sándor sugárút, a Cserepes sor és a Korda sor által határolt területen ültették el hatszázhusz facsemétét. Ezt Dányi István tanuló mesélte el:

„Az osztályfőnökünk vezetésével az utolsó óra után mentünk le a kiszemelt területre, szerszámokkal felszerelve. Egyszer, miután egy szép fát elültettem, éppen gyönyörködtem a munkámban, amikor kijött a háztulajdonos, és kért, vegyem ki a fát, mert így nem tud kijönni az autójával. Ezért máshová telepítettem. Egyébként az emberek örültek, hogy fásítunk a házuk előtt, volt, aki az ültetésben is segített. A III. C-sek közül hárman minden héten nyugdíjas, beteg embereket látogatnak meg, és fát vágnak, kertet ásna, enniváló és gyógyszerket vesznek.

Öregeket segít a ruhagyár Rákóczi brigádja is. Ők az Úttörő téri öregek napközi otthonának szabtak és varrtak 45 fotehuzatot. Negyedévenként meglátogatják a nyugdíjasokat, és elvégzik a legfontosabb házkörüli munkákat.

A konzervgyáriak az Ilona utcai bölcsődei segítik, és játszótérket gondoznak, a gyár területén pedig sportpályát létesítettek.

Most még árkok szeltek keresztül-kasul a Kolozsvári tere, de jövő tavasszal már szép, füves terület várja a téren levő iskola tanulóit és a környék gyermekeit. Az idén ugyanis társadalmi munkában rendbehozzák a teret, s a gyermekeknek teremtenek mozgási lehetőséget. Parkosítani és fát ültet-

ni továbbra is a kerület utcáiban fognak, ezenkívül folytatják a járdaépítést.

Dorozsmán közel két kilométer hosszú árkot ástak ki társadalmi munkában a vízvezetékcsöveknek, a Béke, a Lumumba, a Rákóczi, a Virág, a Basahír, az Attila és a Géza utcában. Ebben a munkában részt vettek a MEZŐGÉP Vállalat dolgozói is, akik ezenkívül felszámolták a Vásár téri szemétteteleket, játékokat készítettek óvodáknak, amiről Nagy Zoltán szocialista brigádvezető így beszél:

„En kétgyermekes apa vagyok. A kislányom a Tolbuhin utcai óvodába jár, így az óvónő mindig szól nekem, ha játékot kell javítani. Az őszi példaként kaptak egy hintát, de nem tudták használni, mert le kellett volna ásnia a lábát. Az egyik délután a gyermekek biztatása közepette tettük helyére a játékot, amit azonnal birtokba is vettek. A kapcsolatunk állandó, így soha nincs rossz játék az óvodában.

A helyi ÁFÉSZ dolgozói az ABC-áruházat takarították ki az építkezés után. Parkosították és járdát javították a Vadliha étterem előtt. Szőlő- és almaszüreten vettek részt, és a keresett pénzt óvodáknak ajánlották fel.

A József Attila Tsz minden évben elvégzi a külterületi utak egyengetését. Feltöltötték, elegyítették az általános iskola sportpályáját, és az udvaron hintát állítottak fel, amit ők készítettek. A dorozsmai szövőgyárban kommunista műszakok kérését ajánlották fel a gyermekintézményeknek.

Az idén még többen vesznek részt társadalmi munkában Dorozsmán is. Folytatják a vízvezeték-építést, a fásítást, új járdákat készítenek, a Balajthy utcában pedig egy fél kilométeres kocsit raknak ki kockakövekkel.

Mint látható, szép eredmények születtek tavaly társadalmi munkával. Ezt meg kell becsülni, és vigyáznunk kell, nehogy rontó kezek kedvező szegjék a lelkes fiataloknak. Az idén jobb szervezéssel, jobb anyagellátással várhatóan még többet fognak produkálni a város lakói.

Szirák József

Okos szavak és szóvirágok

„Jónak nyilvánítom.” Erezni a szófűzésen, nem olyan jóváhagyásról van szó, amit aktákra szoktak írni, az írás mellé meg odaítik a pecsétet, és mehet az irattárba. Közgyűlésen mondta a szövetkezet egyik gazdája: máskülönb, amit itt hallottunk, azt én elfogadom és jónak nyilvánítom. Majdnem kinevették érte.

Érdemes megfigyelni, hogyan ülnek be az emberek a közgyűlésre. Többen szólnak még mindig az első sorokból, mint a hátsókból. Véletlenül se akarom azt mondani, hogy előre fölkerült hozzászólók lennének. Elfognak az ilyen emberek. Az első mondatból már kitűnik, hogy a szó együtt születik a gondolattal, kapcsolódik mindig valamihez, és mellébeszélés nincs. Ha mégis teremne egy-egy, hirtelen felerősödik a „tónusaj” azonnali mondanivalója támad mindenkinek a szomszédjával, és akár a sivatagban, úgy elszáll az ilyen beszéd. Akik tehát elől ülnek, felelősséggel beszélnek azok is, nemcsak szóval. Miért ülnek mégis előre? Lehet, azért csak, mert itt műbőrhuzaatos szék van, hátul esetleg csak pad.

Ha innen, a terem első feléből hangzik el a mondat — elfogadom és jóváhagyom —, a legtermészetesebb taps fogadja. Minden hozzászólásért taps a fizetség. De amikor ugyanez a kályha mellől jött, mondom, rögtön változott a belső széljárás. Megtapsolták őt is, de nevetve.

Nehéz lenne ekkora termet ilyen rövid idő alatt áttekinteni, fél sor népének az arcáról is nehéz úgy olvasni, hogy utána hangosan fölmondja az ember, próbáljuk meg mégis. Lassított fölvetéssel játszottunk vissza ezt a néhány pillanatot. Nevezük a fölcsúzókat Jani bácsinak. Nem az volt, tudom a nevét, de a köznyelv szerinti „Jani bácsik” mind ilyenek. Bátran beszélnek és röviden. Amit mondanak, jól megnyomják, jól megmondják. — Na, nézd csak — ezt mondja a szélső ember, szélesre nyújtott csodálkozással —, de öntudatos lett az öreg. Méltóztatik jóváhagyni! — Hogy kihúzza magát — ezt mondja a másik. — Mint-ha éppen órá tartozna.

A harmadik arca tele van jóindulatú mosolygással. Gyermekeit nézhetné így kicsi korában, amikor együtt mentek lovas kocsival. Odaadta neki a hosszú gyepelő legvégét, azt nevette, mennyire jót tett vele. Azt hitte a gyerek, ő hajtja a lovat. A Jani bácsi is azt hiszi, az ő kezében van a kormány.

A negyedik arcon is jól olvasható: hát már ez is belebeszél? Mit ért ő hozzá? Azt se tudja mondani, hogy nagyságrend, meg halmozott termelési érték.

Nem az lett, amit vártam. Megnyitotta ugyan a hátul ülők sorát Jani bácsi, de be is zárta. Nem szólt föl utána a traktoros, se a hízóbikák ápolója, a baromfitelep tojásszedője se, hallgatott a mindig gazdálkodni dolgozó, fülesztő ruhában kenyerét kereső, méregkel bajlódó permetezőember is, a lovas kocsis, kazalrakó, hagymaszedő, rózsaujtató, fuvaros, patkolókóvács, kombájnos, gépszerelő, birkanyíró juhász — egyik se szólt. Száz oka lehet, miért nem. Akinek a feje se fáj, minek beszéljen? Itt pedig minden jól megy, kár a szóért.

Ha száz oka lehet, legalább egyet vegyünk elő. Nehezen oldódnak a görcsök. Vannak, akik még mindig nehezen hiszik el, hogy legnagyobb súlya itt az ő szavuknak van. Ha egyszer valamire a tagság azt mondja, elfogadom, jóváhagyom, arra szebb pontot fűteni se lehetne. Ha valamire viszont azt mondja, álljunk meg, emberek, ott olyan jól kell dolgoznia minden féknek, még az árok előtt meg kell állni. Ki kell tehát mondani azt a szót is, ami biztatás a jövőre — jó úton van a kocsi, mehet tovább! —, meg azt is, ha kell, hogy álljunk meg, emberek. És mindent ki kell mondani, ami eközé a kettő közé befér. Egy szövetkezetben nagyobb belső hatalom nincsen, mint a „Jani bácsik gyülekezete”, a közgyűlés. Minden kézföltartás milliókat hozhat, milliókat vihet. Kinek lenne nagyobb jussa beleszólni ebbe, mint az egész évben dolgozóknak?

Akadnak persze olyan keletes fölcsúzások is, hogy a padon ülők azt mondják rá, ilyen szépen úgyse tudok beszélni. Ha a közgyűlés a szép beszéd versenye lenne, akkor aszerint bíztathnám az embereket, de nem a szavak szépségversenye ez, hanem a döntések ideje. Egy okos szó többet mond, mint szóvirágból — művirágból — kötött száz csokor. Becsüljük meg, aki az okos szót kimondja, akkor is, ha gumicsizmában áll a lába. Egütt dolgozik velünk. Beszéljen bele a közös dolgába mindenki, aki munkájával jevet váltott rá. Higgye el végre, hogy a gyepelőnek nem a vége, a közepe van a kezében.

Horváth Dezső

Az időjárás sem akadály

Zárszámadás a szegedi József Attila

Termelőszövetkezetben

Tegnap délelőtt tartotta zárszámadó közgyűlését a szegedi József Attila Termelőszövetkezet, központi gépműhelyében. A szövetkezeti ünnepségen részt vett dr. Horvorka István, a városi tanács osztályvezetője, Völ Rezső, a városi pártbizottság munkatársa és Kállay Zoltán, a TESZÖV munkatársa is.

Az 1973-as esztendő mérlegét Szitás Ágoston tisztségviselő ismertette a tagsággal. Az elmúlt évi gazdálkodásra jellemző volt az időjárás okozta gondok, nehézségek, továbbá az, hogy ez a szegedi kollektíva jelentősen fejlesztette állattenyésztését, és szakosított állattenyésztési telepet épített. Sajnos, a kedvezőtlen, aszályos időjárás nem hozta meg a már megszokott sikert a növénytermesztésben. Őszi búzából 31 mázsás átlagtermést takarítottak be hektáronként, őszi árpából 32,7, kukoricából pedig május morzsoltban számítva 32 mázsát. Az augusztusi hónap szabályosan „megégette” a kukoricát. A József Attila Tsz földjeinek egyharmada rossz vízgazdálkodású, szikes terület, nem bírja a szárazságot, ebből következik, hogy a növénytermesztés 1973-ban nem remekelt. Elég csak a tíz reprezentánsát, a fűszerpaprikát említeni, amit 121 hektár közös területen termesztettek, 76 mázsás hektáronkénti átlagterméssel, ugyanakkor 1972-ben hektárra számítva 101 mázsa termelt. A kalászosok, a takar-

mánygabona, kukorica, burgonya, fűszerpaprika, maglucerna terméskiesése közel 4 millió forintot jelentett.

Ez a gazdálkodó közösség szigorúan tartja magát az alaptevékenységhez, a mezőgazdasági termeléshez. Tehát a növénytermesztés kiesését az állattenyésztésnek kellett kompenzálnia. Tavaly benépesítették a tehénésztelepet és nagy ütemben tbc-mentesítették. Növekedett a szarvasmarha-állomány. Jellemző adat, 1972. december 31-én az összes szarvasmarha-létszám 612 volt, 1973 ugyanezen időpontjában pedig 848.

Jelenleg a József Attila Tsz tiszta vagyona 50 millió 521 ezer forint, termelési alapja 20 millió 711 ezer, halmozatlan termelési értéke 35 millió 98 ezer forint, s a szövetkezeti bruttó jövedelem csaknem 14 millió forint. A mérleg szerinti nyereség nem éri el a tavalyit, 3 millió 118 ezer forint. Részesedésként 12 millió 309 ezer forintot osztanak szét, ami lényegében azt jelenti, hogy egy tízórás munkanapra jutó jövedelem 101 forintról 110 forintra növekedett, és az egy dolgozó tagra jutó részesedés 29 ezer 400 forint.

A szövetkezet életében meghatározóak az elkövetkezendő napok is, hiszen 1970 tavaszán választotta a közgyűlés négyévi időtartamra tisztségviselőit. A vezetőség megbízatása március 20-án

lejár. Az eltelt négy év alatt tisztelegéssel, időjárási gondokkal, bajokkal küszködve, de megálta a helyét a vezetés, amit bizonyít a töretlen és megbízható gazdasági fejlődés. 1970-ben az egy dolgozó tagra jutó jövedelem 20 ezer forintot tett ki, a közös vagyon 31 millió forintot. Örvendett, hogy azóta mintegy 20 millió forinttal gyarapodott, a forgóalap pedig 11 millióval. Annak is örülni lehet, és elismerést érdemel, hogy lényegesen nagyobb ütemben emelkedett a forgóvagyon — a termelési eszközök —, mint a tagság jövedelme. Ez garantálta azt, hogy a tisztelegés jövedelem akkor is megvan a közönsben, ha nem várt akadályok, időjárás, állatbetegség rabol el a közös munka gyümölcséből. Ugyanakkor a saját erő felhasználása mellett állami támogatással nemcsak megépítették a szövetkezetben a szarvasmarhatelepet, hanem benépesítették, és ma már a kapacitást kihasználva üzemel.

A zárszámadó közgyűlés kedves színtöltője volt, hogy dr. Bérczi László agrónomus 33 évi szolgálat után nyugdíjba vonult, s ez alkalomból a Mezőgazdaság Kiváló Dolgozója kitüntetést, a vele járó pénzjutalommal együtt — a szövetkezeti eredményeket elismerve — adta át számára dr. Horvorka István, a városi tanács osztályvezetője

Sz. L. L.

Útjavítás

Amióta az E5-ös nemzetközi főútvonal forgalmának egy része a Hétvezér utcára terelődött, nagy súlyú teherautók, tartálykocsik és házigyári elemeket szállító gépjárművek szakadatlan áradata vonult el rajta. Gödörök, kátyúk jelentek meg az útesteten és szűkséggé vált az út felújítása. A Magas- és Mélyépítő Vállalat útépítői most új betonlapot készítenek, melynek teherbírása elegendő lesz majd a nagy és nehéz járművek forgalmának lebonyolítására.

Somogyi Károlyné felvétele